

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2163/2024
13.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужила АА из ..., ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ћендић адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије са седиштем у Београду, чији је заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5606/23 од 26.01.2024. године, у седници одржаној дана 13.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5606/23 од 26.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5606/23 од 26.01.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1857/21 од 19.09.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужила од 25.08.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили АА на име разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду, за период од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом како је опредељено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле АА да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом како је опредељено у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле АА да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом како је опредељено у том ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ББ да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од децембра 2019. године закључно са

фебруаром 2021. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ББ да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од децембра 2019. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужили ВВ име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду, за период од јуна 2018. године закључно са новембром 2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом осмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ВВ да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од јуна 2018. године закључно са новембром 2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом деветим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ВВ да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од јуна 2018. године закључно са новембром 2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом десетим изреке, обавезан је тужени да тужили ГГ на име разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду, за период од марта 2018. године закључно са августом 2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом једанаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ГГ да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом дванаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ГГ да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом тринаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ДД да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од априла 2020. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом четрнаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ДД да се обавезе тужени да тужили на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од априла 2020. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке. Ставом петнаестим изреке, одбијен је предлог туженог да се Република Србија – Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање, позову у својству умешача на страни туженог. Ставом шеснаестим изреке, обавезан је тужени да тужилама АА, ВВ и ГГ накнади трошкове парничног поступка у износу од 255.000,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5606/23 од 26.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужила и туженог и потврђена

пресуда Првог основног суда у Београду П1 1857/21 од 19.09.2023. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, четрнаестом и шеснаестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован, захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - става првог изреке у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу шеснаестом изреке (одлука о трошковима поступка), тужени је благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија), због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи ради уједначавања судске праксе.

Тужиле су поднеле одговор на ревизију туженог.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...23/10), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима поступка, а тужени указују на потребу уједначавања судске праксе у погледу примене члана 153. став 2. Закона о парничном поступку, који сматра да су нижестепени судови погрешно применили.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Одлуку о трошковима поступка суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије јер је институт изузетне дозвољености ревизије прописан искључиво за питања из домена примене материјалног права.

Због изнетог, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног

захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против става првог изреке другостепене пресуде само у делу у коме је потврђено првостепено решење о трошковима поступка (став шеснаести изреке), што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија туженог није дозвољена.

Због изнетог, на основу члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић